

Ileana Lucia Floran
Spirala gândului
POEZII
Editura Emma
2012

Ileana-Lucia Floran

Spirala gândului

Ileana Lucia Floran

Spirala gândului

POEZII

Editura Emma
2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FLORAN, ILEANA-LUCIA
Spirala gândului / Ileana-Lucia Floran. - Orăştie : Editura Emma, 2011
ISBN 978-973-1866-71-0

821.135.1-1

Redactare computerizată: Ileana-Lucia Floran

Tipărit: Asociaţia „Florema Design"

Editura Emma

e-mail : office@florema.ro ; Tel./fax: 0254 241 246
http://www.edituraemma.ro

SPIRALE de GÂND şi SIMŢIRE

De-a lungul existenţei noastre efemere, alunecăm pe spirale ascendente sau descendente, căci viaţa se roteşte caleidoscopic între trăiri şi sentimente, topite în gânduri şi-n aspiraţii. Această percepţie a spiralatei existenţe a omului, cu suferinţă sisifică de înălţare şi adeseori de ezitare, o surprinde **Ileana-Lucia Floran în volumul de poezii „Spirala gândului**", ţesând profunde stări sufleteşti în urzeala unor idei reflexive, proprii celui care-şi caută identitatea. Eul poetic al autoarei se înnoadă şi se deznoadă cu vibraţiile lirice care se rostogolesc prin vârtejul cotidianului şi al timpului. În versuri care sugerează o largă paletă de trăiri, poeta se zbate între dorinţă şi dezamăgire, între căutarea certitudinilor şi nedumerire, aspirând totdeauna înspre optimista împlinire spirituală.

Volumul însumează patruzeci şi opt de poezii, cochetând cu un lirism discret, într-o continuă explorare, care să aducă soluţia morală şi afectivă la zbuciumul şi frământările omului. Se prefigurează câteva teme majore, precum existenţa efemeră a omului, puterea tămăduitoare a credinţei şi a naturii, trecerea neiertătoare a timpului, alienarea oamenilor ancoraţi în iluzii, mirajul şi rolul catalizator al iubirii etc.

Nu întâmplător volumul începe cu poezia ***„Dor",*** dedicată mamei Florica, recompunând un univers nostalgic, dinspre general (*strada, casa, ograda, pragul, uşa*) înspre particularul rememorativ (*camera, icoana, candela, poza-nvechită*), amintind de cea plecată în lumea umbrelor. Liantul

cu cei dragi trece din viaţă în moarte şi din moarte în viaţă, căci lucrurile rămase trimit reciproc mesaje spre neuitare.

În universul liric al poetei, câmpul ideatic se dilată prin asocieri biblice şi livreşti, în căutarea stăruitoare a unui suport în faţa marilor probleme ale existenţei, autoarea confruntându-se cu fluctuaţii sufleteşti răvăşitoare şi cu teama de-a nu găsi calea potrivită ***(Cealaltă parte)***. Cuvinte-cheie insistă asupra resurselor eliberatoare ale credinţei: „*putere omenirii prin dragoste creează/... credinţa-adevărată... /iubire infinită... împarte"* ***(Mântuitorul)***.Trăinicia „*stejarului neîndoit de furtuni, imaginea andezitului necioplit de apă... dorul... de libertate*" se regăsesc în *„grădina Maicii Domnului*" ***(Veghe)***. Zbuciumul omului *„orfan... trist... captiv"* găseşte balsam „*în mantia evlaviei"* ***(Rugă),*** iar Îngerul aduce zâmbetul în poezia scurtă amintind de haiku ***(Zâmbet)***. Preluând din filozofia chineză „yin şi yang" ideea contrariilor care se opun şi totodată se interpătrund, autoarea surprinde poetic dezacordurile din sufletul omului, aflat mereu în căutarea fericirii: *„De ce nu simt c-aş fi în locul potrivit?"* ***(Aripi)***. Remediul îl descoperim în generozitatea naturii, întruchipată de zeiţa Geea, care ne însufleţeşte, fortificându-ne prin tămăduitoarele ei daruri, sugerate insistent prin repetarea primului vers din cele trei strofe „ *Mă vindec..."****(Darul)***.

Majoritatea poeziilor se circumscriu unor meditaţii lirice pe teme filozofice, deoarece zbuciumul vieţuirii trece „*prin rai sau iad... spre curcubeu*", pendulând între urcuş-alunecare, bucurie-tristeţe, descumpănire-împlinire: „*fulg de viaţă.../ rai sau iad.../ curcubeu* **(Destin)** sau *„... iluzie... vis... amăgiri..."****(O, tempora!)***. Neliniştile metafizice iau forma unor întrebări obsesive ***(Transformare)***, dezvăluind cutele dureroase

ale sufletului, bântuit de tulburătoarea realitate a existenţei noastre efemere şi mereu încercată de neprevăzut, căci „... *de la naştere,/ ne dăruim pământului.../ jertfiţi între zidurile vieţii"* **(*Jertfă*)**.

Suflet tandru şi generos, Ileana-Lucia Floran, apăsată uneori de povara însingurării, îşi înfruntă destinul ***(Paradox)***, nădăjduind că iubirea şi înţelegerea aproapelui o vor ajuta să treacă spre *„punte de jar, etern paradis"* ***(Trăire)***, spre a depăşi *„zadarnicele căutări/ şi ireparabile pierderi*" **(*Regres*)**. În aspiraţia spre fericire e surprinsă lupta subconştientului cu sinele, cu prejudecăţile, oscilaţiile amăgitoare, instabilitatea afectivă ***(Alegere, Existenţă)***. Sunt labirintice căutări ale statorniciei şi împlinirii, într-o rostogolire printre certitudini şi incertitudini, apăsate de chinuitorul sentiment al vremelniciei, al timpului care se destramă. Dragostea e aureolată de lumina bucuriei, căci flacăra iubirii elimină răul, stimulând creativitatea, pe când erodarea sentimentului se rostogoleşte în dureroase îndoieli ***(Transformare, Nădejde)***. Diminuarea intensităţii sentimentelor generatoare de energii instrăinează oamenii şi *„între noi/ e tăcere... reverberaţii/ ne risipim"* ***(Izolare)***, căci partenerii nu mai folosesc resursele dialogului ***(Cuvinte)***. Oscilaţiile iubirii, atracţia sau respingerea, se metamorfozează în *„punte/ între lacrimi şi zâmbete/ curcubeul"* ***(Legământ)***, căci *„fără tine/ nu însemn nimic..."**(Legătura)***.

Seismele istorice aduc schimbări, „*se rupe trecutul/ cu povara-i imensă*" ***(Seism)***, dar şi dezamăgiri, *„iubirea şi ura... nemulţumirile în avalanşe... promisiuni expirate"* ***(Dimineaţa)***, deoarece apar false grile valorice „*demagogia... ipocrizia, ignoranţa"* ***(Avertizare)***. Actualitatea confuză generează ezitări

şi decepţii ***(Mi-ajunge, O secundă, Viitorul trecut),*** în sincronizarea cu timpul trăit *„arareori... uneori... alteori”*. Adeverbele sugestiv reluate sau repetarea titlului ***(Adevărata durere)*** în primul vers din cele trei strofe evidenţiază Golgota existenţei noastre, în care prea des suntem marionetele destinului şi ale întâmplării. Motivul deşertăciunii şi al dezechilibrului, când *„ne risipim în noi înşine”* se împleteşte cu speranţa schimbării, a noului „ *cioplit/ din lemnul destinului... printre genele dorului,/ sperând...*”***(Nădejde, Spirala gândului)***, căci dragostea-dor are efecte miraculoase, încât *„cu gândurile fluturând... alerg spre o oază... prin deşertul zilnic”* ***(Miraj)***. Oscilaţiile între bucurie, durere, împlinire şi zădărnicie din fragila noastră existenţă se regăsesc, precum un leitmotiv, în majoritatea poeziilor, pendulând între sentimentul vinovăţiei asumate şi dorinţa împlinirii idealului înaintea sfârşitului *„să-mi pot întârzia plecarea / până voi reuşi să-mi achit biletul”****(Plata)***.

Titlul scurt al poeziilor sugerează intensitatea trăirilor, concentrând mesajul exprimat cu economie de mijloace artistice ***(Oglinda, Speranţa, Schimb, Putere, Încurajare*** etc.*)*. Metaforele au transparenţa gândului şi puterea sugestivă a cuvântului, căci *zidurile* pot să ocrotească în copilărie, să strângă personalitatea tânărului, trezindu-i dorinţa evadării, deşi *„... adevăratele probleme/ aveau să înceapă/ dincolo de ziduri”*, în mirajul necontrolat al libertăţii ***(Nemulţumire)***. Capcanele şi obstacolele neprevăzutului sunt transfigurate poetic în „ *drumul... plin de serpentine/ care urcă/ atunci când vreau să cobor/ şi coboară/ când sper să pot urca”****(Oscilaţii)***. În multe poezii, autoarea jonglează cu abilitate procedeul sintactic al juxtapunerii versurilor formate dintr-un cuvânt,

definind elemente aparent disparate, dar care în context aparţin aceluiaşi câmp lexical, prin care exprimă succint aspecte semnificative, de o mare vibraţie poetică, precum *„... o lacrimă,/ un suspin,/ o durere,/ un gând,/ o bucurie,/ un vis,/ o speranţă,/ un om*” ***(Existenţă)***. Antonimia, realizată prin derivarea cu prefixe, este o altă modalitate de a evidenţia realităţi existenţiale, în care banul suplineşte valorile morale *„Amăgire/ Dezamăgire/ Iluzie/ Deziluzie...”* ***(Utopie)***. Repetarea unor cuvinte la începutul fiecărei strofe (*„Indiferent”*) se împleteşte cu succesiunea anotimpurilor care ne marchează trăirile („ *veri/ m-au ispitit.../ toamne/ m-au vindecat.../ ierni/... m-au răcit/... primăveri/ m-au renăscut..”* ***(Povară)***, apăsându-ne sufletele.

Se cuvine a aprecia inovaţiile metrice, cu versuri având număr egal sau inegal de silabe, cu o dispunere clasică sau modernă a versurilor, cu rimă parţial încrucişată ***(Revoltă),*** împerecheată ***(Mântuitorul)***, dar preponderent rima albă, care favorizează o curgere domoală a gândului pe spirala emoţiei poetice ***(O secundă, Alegere)***.

Volumul de poezii „Spirala gândului” îi procură cititorului emoţii poetice regeneratoare de gând şi simţire, care fac să vibreze sufletele şi inimile prinse în vârtejul vremii şi trăirilor noastre.

Livia Fumurescu

****

Dor

mamei Florica

Strada-i schimbată, iar casa-i pustie;
Ograda e mută şi iarba-o inundă;
Plecat-au cu toţii, n-au cum să mai vie,
Mai sunt doar aici, în durerea-mi profundă.

Deschid uşi pe rând, trec praguri, privesc,
Şiroaie de lacrimi îmi tulbură gândul;
„Ce dor mi-e de tine" – m-aud cum şoptesc –
„Şi câtă durere am strâns ani de-a rândul!"

În faţa icoanei, mă opresc cu sfială
Şi aprind lumânarea din candela veche.
Umbrele pâlpâie prin camera goală,
Întâlnind numai doruri ce-şi caută pereche.

Cu ochii-ţi albaştri, luminaţi de credinţă,
Mă priveşti dintr-o poză-nvechită de vreme
Şi simt că primeşti, de peste fiinţă,
Buchetul – omagiu – de crizanteme.

Mântuitorul

Păşeşte printre oameni şi merge mai departe,
Putere omenirii prin dragoste creează,
Din inima-i curată, fără regret cedează
Credinţa-adevărată c-a revenit din moarte;
Peste imperiul vieţii, mereu atent veghează,
Deschis fiind tuturora în pagini vechi de Carte,
Iubire infinită fără răgaz împarte
Şi ne îndrumă sincer spre ceea ce contează.

Seism

Se rupe trecutul
cu povara-i imensă
și trec
într-un viitor nesigur,
fără să mai fac vreun popas
în prezent.
Îl salut doar,
așa, în treacăt,
privindu-l de sus,
de la înălțimea
speranțelor mele.
Aștept transformarea...
Voi fi fluture?...
Voi putea duce povara zborului?
Sau...
îmi voi risipi aripile
în cele patru zări,
le voi răsfrânge
în geana zorilor,
coborându-mă până la apus
în țărână?...

Destin

Fulg de viață...
rai sau iad...
curcubeu.

Zâmbete ce curg
printre lacrimi,
bruma unui nor
cioplit din puritate,
coborâre
sau urcuș,
drum spre nemurire.

Bucurie ori tristețe,
dar niciodată
renunțare.

Jertfă

Încă de la naștere,
ne dăruim pământului,
căzând în dorință,
împlinind un păcat;
Ne dăruim pământului,
jertfiți între zidurile vieții,
implorând crengile
să devină rădăcini.

Miraj

Alerg spre o amăgire,
cu gândurile fluturând
în juru-mi,
cu rănile
încă nevindecate
și cu ochii
atât de obosiți,
încât par albi...

Alerg spre o oază
încărcată de speranțe,
ce curg răcoroase
prin deșertul
pe care-l parcurg
zilnic,
cărând după mine
propria-mi persoană.

Izolare

Între noi
e tăcere...
atât de intensă,
încât se-aud
reverberații continue,
care cad,
se pietrifică
și se golesc
de orice înțeles.
Ne risipim
în noi înșine.

Străin

Străin în propria-mi viață,
simt gemetele pământului
sub tălpile goale ale dorului
pierzându-se
în bezna nopților pustii
și reci.

Străin în propria-miviață,
alung răsăritul nenăscut,
regăsindu-l apoi
în ecoul fulgerului
din privirea timpului.

Trist, rămân cuminte
în veșnicia durerii,
simțindu-mă
perpetuu
străin în propria-mi viață.

Cuvinte

Cum aș mai putea
găsi
cuvinte potrivite,
dacă tu
ai încetat
să mi le dăruiești?

Povară

Indiferent
câte veri
m-au ispitit
și mi-au ars sufletul,
mă simt... aceeași.

Indiferent
câte toamne
m-au vindecat
și mi-au umplut inima,
mă simt... aceeași.

Indiferent
câte ierni
m-au rănit
și mi-au răcit gândurile,
mă simt... aceeași.

Indiferent
câte primăveri
m-au renăscut
și mi-au umezit ochii,
mă simt... aceeași.

Dar,
dacă mă pedepsești
alungându-mă,
toate devin
o povară:
niciodată
nu voi mai fi aceeași!

O, tempora!

Cobor în centrul pământului
să-mi regăsesc
viețile anterioare,
să răsucesc
mersul lumii
și să revin
la umbra dintâi,
iluzie
a existenței,
vis nematerializat,
pustiu
populat cu amăgiri.
Cobor în centrul pământului
și mă trezesc
dintr-o dată
urcând.

Darul

Mă vindec
mângâindu-ți
pletele
verzi, lungi și mlădioase,
ce-și trag seva
din inima
Mamei Geea.

Mă vindec
bând roua
de pe mărgelele frunzelor,
adunând-o
în căușul palmelor
bătătorite
de-atâtea slove
ce se vor încrustate.

Mă vindec
primind
darul simplității tale.

Rugă...

Orfan –
de când mi-au fost ucise
visurile...
captiv –
de când mi-am înțeles
limitele...
trist –
de când m-au cutremurat
durerile...

m-am înfășurat
în mantia
evlaviei
și-am îngenuncheat:
– Te rog, iartă-mă!

Spirala gândului

Sângele mi-e ars...
și-n tâmplă
mi se zbate spirala gândului
cioplit
din lemnul destinului
ce alunecă
prin timp
în sensul acelor
unui ceasornic rebel
ce uneori
se oprește...
Privesc
în urmă,
printre genele dorului,
sperând
ca din cenușă
să mă reîntrupez.

Veghe

Umbra
stejarului
neîndoit de furtuni,
Imaginea
andezitului
necioplit de apă,
Dorul
neostoit
de libertate,
veghează
din țara sufletelor
în
grădina Maicii Domnului.

Aripi

Am pornit la drum
împreună:
yin și yang,
tinzând spre absolut.
Și m-am simțit ocrotită
făcând parte din tine,
știindu-te înlăuntrul meu,
la rău, la bine, la greu...

Am pornit la drum
împreună;
eu, smerită și neștiutoare,
tu, sufletul meu
nepieritor,
credința mea
purificatoare,
viața mea
între minus și plus infinit;

De ce nu simt
c-aș fi în locul potrivit?

Oprește-te!

Cu mâna întinsă,
în colțul durerii...
cerșesc;
Măcar,
oprește-te!
Așază-mi un surâs
în palmă,
și-ți voi dărui
o amintire...

Trăire

Între mine și tine,
nu-i nimic de ascuns;
suntem firi diferite
pe același parcurs.

Între mine și tine,
e o punte de jar;
printre zile și gânduri,
nu-i nimic în zadar.

Între mine și tine,
este totul permis;
ne-am croit fără grabă,
un etern paradis.

Regres

Piramida
în care m-am născut
este din ce în ce mai erodată
de eșecurile,
neîmplinirile
și nedreptățile
printre care rătăcesc
temporar.
Din când în când,
se sparge
în zeci de bucăți
existențiale,
în care rămân reflectate
zadarnicele căutări
și ireparabilele pierderi
cauzatoare de
vremelnice sentimente.
De câte ori adun – cu un efort cumplit –
bucățile laolaltă,
constat
că sunt tot mai puține.

Oscilații

Merg
spre o dată anume,
spre o zi de la care aştept ceva...
şi-mi promit
să nu fiu dezamăgită
dacă aşteptările
se vor dovedi – iarăşi –
zadarnice...

Apoi, urmează o altă zi,
o altă dată fixă,
oarecare, dar fixă,
până la care,
am voie iarăşi să sper;
... şi frunzele continuă să cadă,
şi anotimpurile se succed
(chiar dacă puţin modificate),
şi râurile continuă să curgă
spre marea cea mare,
liman, sfârşitul începutului –
şi pământul,
da, până şi el
îşi continuă drumul...

Și iarăși urmează o zi,
o altă dată spre care tind,
către care alerg,
numărând
zilele,
orele,
minutele;
un alt moment
care trece pe lângă mine,
fără ca eu,
cea care-l aşteptam,
să-l recunosc.

Dar, nu rezultatul,
ci jocul
mă ţine în viaţă,
dorinţa de-a ajunge mereu
undeva
unde, de fapt,
am mai fost de multe ori,
fără să ştiu;

Concluzia?
Am dintotdeauna
ceea ce caut,

Dar, ce altceva
mai pot să fac?
drumul meu e plin de serpentine
care urcă
atunci când vreau să cobor
şi coboară
când sper să pot urca.

Trec
peste propriile-mi urme
ce-mi pavează calea
făcându-mi-o ceva mai simplă,
dar ne-nțeleasă.

Nemulțumire

Pașii mi se imprimă
în praful așternut peste viața mea,
trăită între ziduri înalte,
dincolo de care,
nu îndrăznisem să privesc.
La început nici nu-mi doream...
zidurile
mă înconjurau cu dragoste,
îmi protejeau ființa
și mă ocroteau.
Apoi,
incinta mi s-a părut prea strâmtă;
zidurile
au început să mă strângă,
nu fiindcă viața
nu mi-ar fi oferit
chiar mai mult decât mi-era necesar,
ci din cauza
nemulțumirii native
adânc implementate în ființa mea,
și provocatoare
de zile negre, tristeți și durere.

Dar, adevăratele probleme
aveau să înceapă
dincolo de ziduri...

Omagiu

... profesorului meu...

Acolo unde ești acum,
Doar gândurile mai străbat;
Să-ți fie sufletul senin,
Netulburat.

Să ne trimiți câte un vers,
Din înălțimile cerești,
Cu blânde binecuvântări,
Duhovnicești.

Te vom păstra mereu în gând,
Cu venerație și dor,
Al neamului român, POET
Nepieritor.

.

Existență

Sunt doar o clipă;
un fir de praf,
o amăgire,
un strop de rouă,
o lacrimă,
un suspin,
o durere,
un gând,
o bucurie,
un vis,
o speranță,
un om.

Eşec

Viaţa mea nu-nseamnă mai nimic;
Nici nu am consistenţă, doar contururi.
Mă simt obiect, sunt propriu-mi inamic
Şi nu pot să mă scutur de cusururi.

Pe ce drum am pornit? Spre ce mă-ndrept?
Câte obstacole mai pot s-apară?
Am obosit să sufăr pe nedrept
Şi orice bucurie să mă doară.

Aş vrea să-nvăţ să supravieţuiesc,
Să trec nepăsătoare peste *nu*-uri,
Să mă complac în stilul omenesc,
De-a transforma eşecul în atu-uri.

Alegere

Conștiința mea,
străină și retrasă,
nu se mai poate ascunde;
Seceta din suflet
o scoate la iveală
și-o obligă
să-și dea arama pe față...
să nu se mai poticnească
în ideile preconcepute
și să aleagă:
ori mă părăsește
și mă lasă să sufăr în liniște,
ori,
contopindu-se cu sinele meu,
mă poartă de mână
spre fericire.

Cealaltă parte

Mă rotesc
în jurul speranței
încercând să-mi depășesc condiția,
să ies din întuneric
și să ajung
în cealaltă parte...
în lumină...
să mă învăluie,
să mă alinte,
să mă doară bucuria de-a o regăsi;
Dar mă retrag,
disperată,
înapoi în carapacea
cea de toate zilele:
dincolo...
în ciuda aparențelor,
e... întuneric...

Soare,
să mai sper?

Speranță

Sufletul
se rotește
în jurul propriei existențe,
ba chiar
se lasă umilit
uneori,
în speranța că într-o zi,
va putea să părăsească
acest trup
lugubru,
pentru a se-ntoarce
în sublim.

Paradox

Dac-ai vrut să mă distrugi,
asta e...
n-ai reuşit;
Pur şi simplu,
mi-am regăsit curajul
şi-am revenit.
Ba, mai mult, uite:
Stau calmă în faţa ta
şi zâmbesc.
Da, eşti laş,
nu ai curajul răspunderii,
poţi doar instiga pe furiş.
Dar asta,
ştii deja,
am vrut doar să ţi-o spun
privindu-te în ochi.
Şi... fii pe pace!
Te-am iertat.
Nu pot fi duşmanul
propriului meu destin!

Stare

Zâmbetul mi se schimbă
în rânjet
și devine
grimasă
pe nesimțite.
Veselie vs. tristețe;
Bucurie vs. durere;
Viață vs viață.

Legământ

Punte
între lacrimi și zâmbete:
curcubeul,
iar la capătul lui,
cea mai scumpă comoară:
azurul ochilor tăi.

Transformare

În preajma ta,
devin
omul-robot,
incapabil
de orice fel de trăiri,
insensibil
la durere,
imun
la nefericire,
dar,
pregătit să te iubească
cu toate... circuitele sale!

Nădejde

Speram ca timpul să m-ajute,
Să trec ușor peste durere
Și în tumultul clipelor ades pierdute,
S-alunec către viitor pe neștiute,
Așa cum viața mi-o va cere.

Speram să trec peste dorințe
Și complotând cu conștiința,
Să nu mai viețuiesc smerită-n necredință,
Natură moartă-ascunsă-n trupul de ființă,
Încununându-și neputința.

Speram să-mi regăsesc starea concretă,
În existența mea, umilă și discretă.

Plată

Existența
mi-a rămas cumva în coadă de pește...
La ușă, scrie încă „Bine ai venit!”
dar e singurul semn de dragoste.
Mă simt tot timpul
de parcă-ar trebui să dovedesc ceva
să ofer
dar să nu primesc nimic în schimb;
Îmi doresc un loc
în care să nu poată ajunge nimeni
și nimic să nu-mi tulbure visele.
Regret,
dar nu mai găsesc ieșirea
și mă lovesc doar de priviri mustrătoare.
În jurul meu,
nimeni nu vrea să mă ajute,
ori să mă îndrume...
mă condamnă doar,
fără a-mi da dreptul la o umilă apărare...

De nevinovăție nici nu poate fi vorba;
Sunt vinovată prin naștere,
am moștenit păcatul greu al umanității
și totul
e acum pe umerii mei.
Văd stelele căzătoare
printr-un ochi spart de geam
și-mi pun o dorință:
să-mi pot întârzia plecarea
până voi reuși să-mi achit biletul.

Avertizare

Lumea,
așa cum o știm,
e pe sfârșite.
Regulile jocului
se schimbă din mers...
Demagogia,
într-o continuă alianță
cu *Ipocrizia,*
își revendică drepturi
nemotivate,
iar *Ignoranța*
nu mai duce la
înfrângere,
ci la
succes;
și totuși...

Dimineaţă

Fulgi răzleţi – scâncet în zori
defilează straniu,
printre gândurile pustii,
piratate de viruşi contrafăcuţi
într-un timp de adormire.

Iubirea şi ura se luptă perfid
pentru întâietate,
în timp ce
nemulţumirile
coboară în avalanşă,
acoperind noul slogan,
proaspăt scris
cu litere de-o şchioapă,
pe frontispiciul de mucava
al dimineţii,
deja şifonate şi inconfortabile.

Ca să scap din lesa
iluziilor mărunte,
create cu şablonul secătuit
de promisiuni expirate,
şiroinde de plictiseală,
îmi întunec ochii,
cu umbrele zdenţuite ale pleoapelor,
umezite de cuvinte
şi-aştept
să-nvăţ
vorbirea articulată.

Mi-ajunge

De multe ori,
n-am văzut pădurea
din cauza copacilor,
deşi niciodată
nu m-am agăţat de iluzii
şi nu m-am lăsat copleşită
de emoţii.
Numai că viaţa asta
îţi cere mereu
să te pui în pericol,
să faci câte un salt în gol...
pentru supravieţuire,
nu pentru glorie;
Iar eu,
nu am deloc curajul
să sar...
şi-atunci,
ce rost mai are pădurea?
Mi-ajunge copacul
de care mă sprijin.

O secundă

Uneori,
trebuie să faci lucruri
care nu-ţi convin;
să lustruieşti minciuna,
până când seamănă
(cât de cât!)
cu adevărul,
să te autoconvingi
că negrul e alb
şi
că n-ai dreptate
să fii nemulţumit,
fiindcă odată şi odată,
trenul va opri
o secundă
numai pentru tine.

Utopie

Există
puține lucruri
care
nu necesită bani...
Poţi face
ceva cât de neînsemnat,
fără acelaşi oribil
ban – ochiul... ? –
Nici nu poate fi vorba.
Amăgire,
        Dezamăgire,
Iluzie,
        Deziluzie,
Utopie.

Viitorul trecut

Arareori
merg deodată cu timpul;
Uneori
i-o iau înainte,
alteori,
rămân în urmă
și oricât m-aș grăbi,
nu-l mai pot ajunge.
Ciudat
e că-mi trăiesc viitorul
în trecut...
sunt bătrână
înainte de-a mă naște
și mă nasc
mult după ce-am murit.
Perpetuum zbuciumat.

Oglindă

Arunc un gând
și-apoi privesc
insistent
în luciul imaculat al sufletului...
apar,
nu, nu cercuri
ci pătrate concentrice
care formează
un zid
în fața oricăror
posibile iluzii.

Schimb

Dacă mi-aș putea
rescrie
scenariul vieții,
ce aș dori să schimb?
nu știu sigur,
dar,
aș avea mai multă grijă
ca aripile viselor mele
să nu se frângă
înainte de-a fi învățat
să zbor;
și-n schimb,
mi-aș păstra
intacte amintirile,
și mi-aș pune la adăpost
sentimentele și zâmbetele,
pentru a te păstra
pe tine.

Putere

Credeam
că sunt puternică,
dar eram
cea mai slabă ființă;
îmi opream lacrimile,
dar nu durerea,
îmi opream țipetele,
dar nu tristețea...
și-apoi,
zidurile au căzut
și-am aflat
toate răspunsurile
îndelung așteptate,
iar
inima mea de piatră
a-nflorit.
Viața mea complicată
s-a dovedit a fi simplă.
De când te-am întâlnit,
sufletul meu
arde.

Zâmbet

Azi-noapte
am auzit un înger
și liniștită,
i-am zâmbit.

Legătură

Trăiesc în umbra ta,
mă ții – cumva – prizonieră
m-ai legat de tine
cu fire nevăzute
și sunt
marioneta
cu care te joci...
Nu mă pot opune...
sunt doar
creația ta,
născută din gândurile
și dorințele tale.
Fără tine
nu însemn nimic...
sunt doar
o păpușă fără suflet.

Revoltă

Într-un timp fără seamăn
cu dureri și tristeți,
cu-nserări fără noapte
și pustii dimineți,

Într-un timp de răscruce,
când nu știi ce s-alegi,
când curajul învinge
și începi să-nțelegi,

Îți alungi disperarea
și arzând ca o torță,
între bine și rău,
ești tu însuți o forță.

Adevărata durere

Adevărata durere
e să-ți privești propria viață
detașat,
ca un amnezic
și să nu mai înțelegi
cine ești
și ce se întâmplă cu tine.

Adevărata durere
e să fii obligat
s-o iei mereu de la capăt
și să faci
aceleași și aceleași greșeli
călcând – fără să știi –
pe propriile-ți urme.

Adevărata durere
vine odată cu destinul
care,
nu are amnezie
niciodată.

Încurajare

Neprevăzutul
îți șoptește:
„nu te teme...
deși
am ajuns în timpul tău
și
nimic nu va mai fi
ca înainte,
viața ta se va complica,
simplificându-se...”

Alegere

Când vor putea
să-și aleagă singuri
ziua trecerii,
oamenii
vor deveni
nemuritori.

Cuprins

